

ЕНЦИКЛОПЕДИЕН МАКЕДОНИЗЪМ

Анко ИВАНОВ –
д-р по философия

Неотдавна чрез няколко публикации в българските СМИ на сериозни български историци, бяха посочени редица извращения на историята, залегнали в учебниците за училищата в Северна Македония. От тях личи върла българофобия, сръбски македонизъм, манипулации, премълчаване и деформиране на исторически истини. Написаното в тези учебници за децата от Северна Македония е продължение на множество „научни“ изследвания в бивша Югославия, след това в Република Македония, сега в Северна Македония, с антибългарска държавна, медийна и „научна“ насоченост.

Концентриран израз на македонистката лъженаука е издадената в два тома „Маке-

донска Енциклопедија“ от „Македонска академија на науките и уместностите“ (МАНУ), Лексикографски центар“ (2009). Главен редактор е акад. Блаже Ристовски (1931-2018), с участието на академиците Гане Тодоровски, Владо Камбоски, Благој По-

пов и множество други учени от различни македонски институти. Колко е научна тази енциклопедия могат да съдят нейните читатели по използваните понятия и/или липсващите понятия и текстове за характеризиране на различни процеси, явления, времена,

нарава, личности. Науката оперира с понятия и закономерности, връзки и зависимости, причини и следствия.

В текстовете прозира в повечето случаи доктрината на сръбския македонизъм (населението на Македония не е нито сръбско, нито бъл-

гарско, в Македония живеят македонци). Но в редица статии в Македонската енциклопедия, тя е доразвита и обогатена чрез мегаисторически и мегатериториален обхват на разглежданите факти, явления, събития и процеси.

На стр. 2

ЛУНО, ЛУНО, ЗЕМЬО МАКЕДОНСКА!...

Направил съм си за лично ползване класация на европейски държави, които придобиха реална независимост преди тридесетина години. „Глупост“ не е точната дума в класацията, защото най-общо става въпрос за неблагодарност, за пренаписване на история, за мегаломания и накрая за обикновена русофобия или българофобия. Класацията ми от време навреме търпи разместване в зависимост от степента на повече или по-малко безумните действия на управляващите политици, в съответната независима държава.

Според мен, Украйна стои твърдо на първо място в нея, след като успя да се деиндустриализира, да за-

Румен ВОДНИЧАРОВ

почне да продава чернозема си, да възражда нацизма и да забранява руския език, въобразявайки си, че може да си върне Крим и Донбас с турските дроневи „Байрактар“.

Грузия поставям на второ място. Да избереш за президент соросоида Михаил Саакашвили, дребна шахматна фигура, която обаче предизвика военен конфликт през 2008 г., в очакване НАТО да му се притече на помощ и да покаже на света, че

Русия е само „Горна Волта с ракети“! Разбира се, Саакашвили не позна, а независима Грузия изгуби територия.

Третото място, ако ще говорим директно, трябва да отредим за вече днешна Северна Македония. Нейните политици се тупат в гърдите, че са „македонци“, но забравят, че дедите им са били българи. „Айде да не ровим в миналото!“ - думат дружелюбно те, когато се срещнем, но отново забравят сентенцията приписвана на Сервантес и Джордж Оруел: „Народ, който не помни миналото си, няма бъдеще“.

Вече се досещате, че за четвъртото място във временната класация по глупост би следвало да претендират България и напоследък - Армения. Един път да не сме на първо място! Но това е разговор, началото на който, не по наша вина, отива към 19 век.

На стр. 5

Комитите Димитър Тодев (Мингьо) и Кочо Молеров

ЕНЦИКЛОПЕДИЕН МАКЕДОНИЗЪМ

От стр. 1

В написаното в множество текстове на Македонската енциклопедия далече се надхвърлят съвременните граници не само на Северна Македония, а и въобще на историко-географската област Македония.

Има различни тълкувания на понятията „Македония“ и „македонци“, различни аспекти: географски, исторически, етнически, икономически, духовно-културен и др. Една от основополагащите позиции за разглеждането на тези основни понятия е географският аспект. Това е т.нар. териториална идентичност, самосъзнание на тъждественост, на свързаност на личности и групи хора с определена териториална единица: историко-географската област (Тракия, Македония, Добруджа и др.); край (родния, нашия и др. край – Краище, Граово, Странджа, Тиквешията, Загоре и др.); район, адм. единица, околност на голямо населено място – Плевенско, Велешко и т.н. От географска гледна точка Македония е област, в която живеешите в нея хора се определят и наричат македонци, не по народност, а по местоживее.

Географският смисъл на термините „Македония“ и „македонци“ се разглежда по-обстойно в Македонската енциклопедия като Географска Македония (т. 2, с. 820-821). Но така описана тази географска област в Балканския полуостров, не се отличава с естествени географски граници. Част от крупни географски обекти (планини и др.) са в т.нар. Географска Македония, но другите им части са извън нея (например Рила планина). Нейните граници са обусловени териториално не толкова географски, колкото исторически. Поради това Македония се определя предимно като историко-географска област, като географско място на проточали исторически процеси и събития. В този географско-исторически аспект живеешите в тази област могат да се наричат македонци, както българите от Тракия се наричат тракийци, а от Добруджа – добруджанци и т.н. Но това не е етническа определена, тъй като в Македония, Тракия, Мизия, Добруджа живеят освен български и множество други етноси. В Македонската Уикипедия македонците са определени като „посебен и автохтонен народ, който населява историко-географският регион Македония“ (<https://mk.wikipedia.org/wiki/Македонци>), не държава Македония, а всичките географски части на Македония – Вардарска, Пиринска и Егейска.

В държавно-правен и поли-

тически аспект името Македония се отнася за държава и гражданство. То може да отразява името на доминиращата народност (държавно-творческа народност), както е при Сърбия, България, Русия и т.н., но може и да не отразява доминиращата народност, както е при Австрия, при арабските държави и т.н. Много често държавната принадлежност (гражданин на определена държава) се пренася, волно или неволно, като синоним на етническа принадлежност – косо-

влявски етногенезис. В Македонската енциклопедия македонците са определени като „словенски народ от етническа, културна и национална смислаиито живее во РМ, на територијата на етничка Македонија и во диаспората“ (т. 2, с. 893-894). По същество македонците (в географския етнически, държавно-политическия и културния аспект) са от три групи: от Република Македония, от историко-географската област Македония и от преселените в други части на света. По този начин географското понятие „македонец“ изкуствено се превръща в етническо, политико-държавно.

В Македонската енциклопедия има не само Географска Македония, но и „етничка територия на Македония“, която включва Вардарска, Пиринска и Егейска Македония, но и районите на Голо Бърдо и Мала Преспа в Албания. Населението в тези земи са определени като етнически македонци, макар, че правителството на Албания ги призна за българско национално малцинство, а не за македонско. Подобна е картината и с гораните, жителите на областта Гора, сега включена в североизточна Албания и Косово. По същество това са български помаци (българомохамедани), които говорят на т.нар. „нашишки“ (нашенски) диалект. Самоопределят се като нашишки (торбешки), не като албанци, сърби, македонци или българи. Езиковедите определят техният диалект като македонски диалект, разпространен в северозападните части на България (Белградчишко, Чипровско и др.), в Средна Западна България (Годечко и др.), в Поморавието и Източна Сърбия. А торлашкият диалект, според Вук Караджич, е преходна форма между български и сръбски език, но според акад. Ст. Младенов (много добре знаел и ползвал всички славянски езици) – с преход на българския език. Няма как на гораните майчин език да им е „македонскиот...“ и да са „ислямизирано македонско население“ (т. 1, с. 380).

Идеята на македонизма се развива в края на XIX и началото на XX век. Често за идейна основа за македонизма се посочва част от словото на Гладстон пред Британския парламент: „Балканът за балканските народи – Македония за македонците“ (ME – т. 1, с. 10). Тази теза е използвана на определен етап и от дейци на ВМРО. Освен Гладстон, като изразители на тази идея са посочени и редица други политически личности. Само не е ясно дали Гладстон под македонци разбира отделен народ (етнос) или обитатели/жители на историко-географската област Македония. По-вероятно е второто твърдение. Това е логична основа за концепцията на ВМРО за Автономна Македония. Но не в Сърбия, както става през 1918 и през 1944 г.

Македонизмът има ускорена практическа реализация след 2 август 1944 г., когато на първото заседание на АСНОМ (Антифашистско събрание за народно освобождение на Македония) „в манастира „Прохор Пчински“ се решава да се провъзгласи македонска държава и в нея за официален език да е македонският. Спешно се съставя азбука. До този момент има редица творби и статии на македонски диалект с използване на сръбската или на българската азбука. В държавно-териториално разширение за сметка на земите, населени с българи, намиращи се под турска власт, се развиват няколко доктрини. Едната, на Гарашанин в неговото „Начертание“

(1844 г.) е, че на мястото на Европейска Турция трябва да се създаде чрез етно-лингвистична унификация (скрита форма на асимилация) голяма южнославянска държава под егидата на Сърбия. На такава основа се формира и концепцията, че Македония е Южна Сърбия.

Втората доктрина, която лежи в основата на идеологията и практиката на македонизма е разработена от Стоян Новакович – сръбския министър-председател, преди това посланик в Османска Турция. Според нея славянското население в Македония не е нито сръбско, нито българско. В Македония децата трябва да учат по македонски учебници, написани на „македонски език“. В тях да се изхвърлят българските изрази, да се вземе сръбската азбука като най-подходяща и да се следва сръбската граматика. Тезата е явно антибългарска и личи от написаното от Новакович: „Няма нищо по-противоположно на българските тенденции от това – с никого българите не могат да се намерят в по-неприемливо положение от македонизма“.

Идеята на македонизма се развива в края на XIX и началото на XX век. Често за идейна основа за македонизма се посочва част от словото на Гладстон пред Британския парламент: „Балканът за балканските народи – Македония за македонците“ (ME – т. 1, с. 10). Тази теза е използвана на определен етап и от дейци на ВМРО. Освен Гладстон, като изразители на тази идея са посочени и редица други политически личности. Само не е ясно дали Гладстон под македонци разбира отделен народ (етнос) или обитатели/жители на историко-географската област Македония. По-вероятно е второто твърдение. Това е логична основа за концепцията на ВМРО за Автономна Македония. Но не в Сърбия, както става през 1918 и през 1944 г.

Македонизмът има ускорена практическа реализация след 2 август 1944 г., когато на първото заседание на АСНОМ (Антифашистско събрание за народно освобождение на Македония) „в манастира „Прохор Пчински“ се решава да се провъзгласи македонска държава и в нея за официален език да е македонският. Спешно се съставя азбука. До този момент има редица творби и статии на македонски диалект с използване на сръбската или на българската азбука. В държавно-териториално разширение за сметка на земите, населени с българи, намиращи се под турска власт, се развиват няколко доктрини. Едната, на Гарашанин в неговото „Начертание“

Изминалата седмица бе белязана от две важни събития. Приключиха консултациите на президента Румен Радев с парламентарните и извънпарламентарните партии, след което в обръщение към нацията, държавният глава обяви и датата на предстоящите парламентарни избори – 4 април 2021 г.

Другото, не по-малко важно събитие, бе откриването на 13 януари на последната сесия на 44-то Народно събрание, чиято дейност приключва на 28 март т.г. На очакваните обструкции на управляващото мнозинство, по отношение на конституционното решение на държавния глава, няма да се спираме. Те са дежурни и за съжаление,

са само поредната илюстрация на интензивната хибридна война, която „Дондуков“ 1, води срещу „Дондуков“ 2. Нейното незаглъхващо ехо през последните четири години, преди то да бъде умножено в студия и коментари, най-естествено намираще своето продължение в парламентарната зала. Така беше и сега. В „араламбенето“ на председателя на Народното събрание г-жа Цвета Караянчева и на председателя на ПГ ГЕРБ д-р Даниела Дариткова, бяха дешифрирани неочаквано и най-лаконично в ефира на БНТ от Десислава Атанасова. „Острието“ на ГЕРБ никак несъзнателно обобщи болката на управляващите и къде, и защо ги стяга чепикът. „Кажете ми, попита

риторично Атанасова, едно нещо, което Радев е свършил?“ И си отговори сама: „Не се сезам за друго, освен за „Мутри, въл!“ Разбира се, едва ли може да се очаква по-навременен преразказ на приказката на Андерсен за „Новите дрехи на краля“. Едва ли има просветен ум в България, който да не съзнава, че цялата държава, с нейните институции, агенции, комисии и пр., е пренаселена с „калинки“, когато става дума за компетентност. Реч ли е обаче за наглост, „мутри“ е най-точният етикет. В това отношение прерзидентът просто стреля в десетката. А че царят е гол, стана видно най-добре в декларацията от името на Парламентарната група на „БСП за България“. От трибуната Корнелия Ни-

нова, концентрирано, лаконично и най-вече убедително, обоснова несъвместимостта на пропагандните представи на властта, с реалностите на живия национален живот. И лъснаха срамотите на властта от последните четири години. Откри се истината за двете паралелни България! Едната на медийното лустро. Другата на шаечната правда на мизерията и безхаберията, на корупцията, разхищението и безнаказаността! Реалности, достатъчни, за да обосноват обединената воля на хората за промяна. Както и решимостта на „БСП за България“ да я осъществява на предстоящите парламентарни избори на 4 април т.г.

30РА

11 ГОДИНИ СТИГАТ!

• Няма да ви позволим да пропиете и слегващите 11 години от живота на България

• Слово на Корнелия Нинова, председател на ПГ на „БСП за България“ при откриването на последната сесия на 44-то Народно събрание

Откриваме последната сесия на 44-то Народно събрание. Могат да се изброят много числа за приети закони, решения, ратификации. Сухата статистика е важна, но е по-важно какво стои зад нея. А най-важен е живият живот. За тези 4 години, уважаеми управляващи, вие продължихте да развивате две паралелни България. Една телевизионна и една реална. От екраните чухме, че сме държавата с най-нисък дефицит в Европа. Но реалната държава оста-

ва с 40 млрд. дълга. Най-бедната в Европа и с най-големи неравенства. Вашата е държава с рекордни инвестиции в производство, в заводи, които се откриват всеки ден и работни места. Другата, реалната, завърши 2020 г. с 380 000 нови безработни. В тази, на управляващите, вие се справяте най-добре с кризата, а в истинската, България беше в един период първа по смъртност. Могат да се изброят още много такива примери, но има

три картини, три образа в последните месеци, които бездуми обобщават всичко за управлението на ГЕРБ.

Първата — онази, с чекмеджето с парите и пистолета. Втората — свлачището на пътя за Рилския манастир, само ден след като премиерът се похвали и откри обекта.

И третата е днешната - на потопена под вода половин България. Обобщено, тези три картини казват безхаберие за хората, некомпетентност, корупция и безнаказаност.

На стр. 4

ЕНЦИКЛОПЕДИЕН МАКЕДОНИЗЪМ

ко сръбски букви, а отпада характерната за българския език буква „Б“ След това в словника и в граматиката на новосъздадения официален „македонски език“ има множество сръбски думи и граматически подходи. Новите просръбски азбука и граматика се налагат в политическия и културния живот в днешна Северна Македония, със силата на терор над славяноезичните жители (в миналото определящи се като българи), които не се припознават в периода до, а и след 1944 г., като македонци.

Строителите на съвременния македонизъм са пряко свързани с Белград или са наследници на школуванни в Белград „македонски“ политически дейци и учени, публицисти и журналисти. Ето някои от тях. Димитър Влахов 1878-1953 г. – определен като македонски революционер, политически деец и държавник и т.н. Работи в Турция (дори депутат в Междисиса), в България (на редица държавни

длъжности), Съветския съюз, Република Македония и Югославия. През 1924 г. като близък на Т. Александров (ВМРО) по повод „Македонския въпрос“ има множество сръбски думи и граматически подходи. Новите просръбски азбука и граматика се налагат в политическия и културния живот в днешна Северна Македония, със силата на терор над славяноезичните жители (в миналото определящи се като българи), които не се припознават в периода до, а и след 1944 г., като македонци.

Строителите на съвременния македонизъм са пряко свързани с Белград или са наследници на школуванни в Белград „македонски“ политически дейци и учени, публицисти и журналисти. Ето някои от тях. Димитър Влахов 1878-1953 г. – определен като македонски революционер, политически деец и държавник и т.н. Работи в Турция (дори депутат в Междисиса), в България (на редица държавни

длъжности), Съветския съюз, Република Македония и Югославия. През 1924 г. като близък на Т. Александров (ВМРО) по повод „Македонския въпрос“ има множество сръбски думи и граматически подходи. Новите просръбски азбука и граматика се налагат в политическия и културния живот в днешна Северна Македония, със силата на терор над славяноезичните жители (в миналото определящи се като българи), които не се припознават в периода до, а и след 1944 г., като македонци.

Сред най-изявените македонисти-антибългаристи е титовистът сръбоман Лазар Килишевски (Лазар Панев). Живее и работи продължително време в Крагуевац (Сърбия), където учи в училището за военни майстори, а след това работи във военния завод в този град. Става член на КПЮ и неин активен деец. Изпратен е в Македония да замести българина Методи Шагаров от мястото му на организационен секретар на КП в Македония. По-късно Панев (Килишевски) е арестуван и осъден на смърт. В молбата за помилване до Борис III се мотивира с българските си корени. Излежавя присъда в Плевенския затвор. След като е освободен на 7 септември 1944 г. отива в Македония. В Македонската енциклопедия не пише за молбата до Борис III. Избран е за първи министър-председател на Република Македония, част от ФНРЮ. Польксно е избран за член на председателството на Съюза на комунистите в Югославия, Председател на председателството на Югославия, след смъртта на Тито (1972-1984). Сръбоман е и главен деец по създаването на македонската азбука и граматика акад. Блаже Конески.

Главните линии на развитие то и налагането на македонизма през последните 75 г. са: 1/. Отъждествяването на българите в Македония като македонци, като македонска нация; 2/. Манипулацията на историческата истина чрез „македонизиране“ на историческите факти, събития; премълчаване, видоизменение и изваждане от контекста на отделни събития, мнения и характеристики; 3/. Кражбата на история и исторически факти и личности като: древният Македонски; славянски владетели – Самуил, Гаврил Радомир, Иван

Владислав, Петър Делян, Константин Бодин, Вълкашин, Угелеша и Крали Марко; просветители като Климент и Наум Охридски, братя Миладинови, Райко Жинзифов, Кузман Шапкарев; войводи, борци срещу османската власт като: Дядо Ильо Марков, Чавдар войвода, Страхил войвода и др., борци против фашизма като Иван Козарев и т.н.; 4/. Неверни и манипулирани характеристики на исторически процеси и събития като: твърдението, че съвременният „македонски јазик“ има за предшественици „Кирило-Методијева та писмена норма врз основа на солунскиот македонски говор ... приложена во Македонија от Светите Климент и Наум како словенски писмен наратив која по XII век, преминува во македонската редакция на старословенскиот и сонеколко фрази како јазик на црковата ...“ (т. 2, с. 865); Кресненското и Илинденското въстание др. 5/.

На стр. 4

И това е задачата пред нас, всички, които искаме промяната. Тя да бъде грижа за хората, професионализъм в управлението, справедливост и честност.

Знаем че за 4 години не приехте нито едно от нашите конкретни предложения за сериозни промени в моделите на управление на различни системи. Не вярвам, че ще го направите и в оставашите месеци-два. Просто нямате желание, а нямате и време. Времето ви изтече. Но тези наши предложения ще станат факт. Знаем че след изборите ще има промяна.

Разбира се, дотогава ние няма да седим и да чакаме те да дойдат. Няма да отстъпим от всички наши политики, защитавани досега. Но за малкото оставащо време ще направим две неща.

Първо, разбираме, че здравето на хората е най-важно в този момент.

Изхарчиха се стотици милиони. Искане информация за всеки похарчен лев.

Настояваме да стане публично известно колко стотици милиони се изхарчиха

11 ГОДИНИ СТИГАТ!

и доколко български граждани, доминантна и фирми те достигнаха. На колко хора помогнаха? Искане отчет на правителството в какво състояние остава България. Но не онзи телевизионен отчет, а истинският. Защото ние ще го направим и ще ви търсим отговорност за този период.

Второ. Пропахнаха последните 11 години за България, не можем да ви позволим да пропилеете и следващите 11.

Уважаеми български граждани,

знаем че сте затрупани от тревоги за наводнените ви домове, за неплатени сметки, за болни близки. И сигурно една тема, която днес ще поставим, ще ви звучи неразбираемо, абстрактно и далечно, но тя е ключова за всеки от нас — за всеки дом и семейство. От детето до най-възрастния пенсионер. В следващите месеци се залага бъдещето ни за десетки години напред. Предстои приемане на Национален план за възстановяване и устойчивост. В плана на управ-

ляващите е предложено повече от същото, което имаме през последните 11 години. Нашият алтернативен план дава коренно различна перспектива за България — модерна, индустриална, с високи технологии. Здрава, социална и образована нация.

Нашите приоритети в този контекст са:

Здравеопазване.

По линия на европейското финансиране и високата цел за дигитализация — изграждане на електронна здравна карта за всеки български гражданин с неговото здравно досие. Но смисълът на европейското финансиране и европейското ни бъдеще е то да бъде съчетано с национална политика. Ето защо към този приоритет за здравна карта добавяме - болниците няма да са търговски дружества, здравеопазването ще се регионализира и във всеки регион ще има спешна помощ, доболнична и болнична помощ, ДДС за лекарствата ще бъде 9%. И ще има

наредба за базова заплата за всички медицински кадри.

Образование.

По линия на дигитализацията изграждане на единна информационна образователна система, в която да има информация какво е учил, кой го е изпитвал, как го е оценил. Но заедно с това един учебник за един клас в цялата страна. Преглед на съдържанието на учебниците.

Много е важна формата за дигитализация и модернизация, как се учи, но още по-важно е какво учат нашите деца.

Трето.

Борба с бедността, неравенствата и демографската политика.

Изграждане на единен електронен данъчен регистър. Семейно подоходно облагане за 800 000 млади семейства с деца; отмяна на плоския данък и въвеждане на прогресивен. Преизчисляване на всички пенсии. Социални мерки, свързани с борбата с бедността и неравенствата.

Четвърто.

Екология и земеделие.

Изграждане на електронен поземлен регистър с белите петна, със собствеността, със субсидиите. Но заедно с това и националната политика за прераспределение на субсидиите към български плодове, зеленчуци, месо и мляко и инвестиции за чиста храна, вода, въздух и земя.

Всички тези промени ще доведат до модерни и съвременни условия за икономиката и производството. Икономиката и производството в основата на всеки просперитет.

Можем да изградим модерен България! И смятам, че изборите ще сложат началото на това. Не просто една партия да смени друга, а Ново начало за промяна на модела!

Ние ще работим за честни и прозрачни избори.

Уважаеми български граждани,

От всички нас зависи промяната. Тя е възможна. Помислете я и бъдете активни участници в нейното изпълнение. Знаем че ще се справим.

Нека 2021 г. да е здрава, спокойна и по-добра за всеки български дом и за България.

ЛУНО, ЛУНО, ЗЕМЬО МАКЕДОНСКА!...

От стр. 1

Бих желал да привлека вниманието на читателите на в-к „Нова Зора“ върху някои македонски особености и забелки, на които, поради произхода си, бях свидетел. Давам си сметка, че тъй като не съм историк като министър Каракачанов, някои от моите спомени може би ще се сторят някому, не съвсем научно издържани.

На 3 март 1878 г. Санстефанският договор определя границите на България в една нова държава от около 200 000 км² с излаз на Бяло море при Солун и Кавала, и включваща земите от българското египетско землище в Македония и част от Одринска Тракия. Какво повече може да желае една държава на земеделци и скотовъдци, продуктите на която са известни от Виена до Дамаск. Но само след няколко месеца, на същата 1878 г., великите сили попарват надеждите на част от българите. Новият Берлински договор ги лишава от Македония и Одринска Тракия. Не стига това, ами до Княжество България е отделена още една държава на българи – Източна Румелия. Идеята за национално освобождение и обединение се подхваща от ново поколение комити, решени да извървят пътя на Апостола на Свободата Васил Левски.

Моят дядо, например, даскал Мингьо Тодев (1873-1953), е връстник на Гоце Делчев и се запознава с него още в Солунската гимназия. През 1896 г. за няколко месеца, те заедно учителстват в родното му Банско. Учат българчетата на български език! „Но сърце юнашко не трае...“, както е казал поетът, и Гоце, усетил колебливите настроения на банските големци, тръгва като Апостола да основа революционни комитети. През март 1890 г., придружен от Лазар Маджаров, точно с тази цел, Гоце прави обиколка в Одринска Тракия. Когато се връща в Бургас, той предлага на Михаил Герджиков да оглави бъдещото въстание в Одрински революционен окръг. Дядо ми Мингьо остава баш-комита в Разложката котловина. Негова е идеята за отвлечение на мисионерката мис Стоун (първата американка отвлечена за откуп извън пределите на САЩ), осъществена от Яне Сандански и Христо Чернопеев.

Нашите братя от Северна Македония сякаш не знаят тези подробности и с половин уста предлагат: „Абе, хайде, Илинденското въстание да е македонско, а Преображенското да остане за българската история.“ Веднага бих захитал македонис-

тите: „От какъв зор тогава Гоце Делчев е шетал да прави комитети от Радовиш до Одрин, ако се е борил само за автономия на Македония?“ Не долавяте ли, че нещо не се връзва?

Когато поотраснах разбрах защо Гоце престава да се надява на великите сили и възлага на своите съмишленици, атеистатори и четници, да работят

г. През следващата 1990 г., течеше вече кампанията за първите многопартийни демократични избори. Аз водах листата на СДС от Благоевград. И бяхме организирали голям митинг. На трето място в листата бе си- нът на големия български писател Димитър Талев – Братислав Талев. Та тогава, идва при мен един младеж и започва

ра, приятел“ – разочаровах се- паратиста аз. И добавих: „Това е положението.“ Ако Сталин е казал: „Я руският грузинското произхождение“, то Гоце Делчев с пълно право би могъл да казва: „Аз съм българин с македонски корени“. Но той казва нещо повече: „Тръците учители и свещеници са пречка за нас, дойде време да работим за България, защото ние всички сме българи“.

А сега за една пародия, която мина почти незабелязано и се знае твърде малко за нея. По дефиниция пародията е неумело подражание. Когато при опит да се създаде нещо подобно, се получава нещо съвсем друго - комично и срамно.

На границата между Афганистан и Пакистан има три долини, в които текат трите десни притока на р. Читрал. Наричат областта Кафиристан т.е. страна на неверници (гяури). Най големите им села са Бумбурет и Румбур. Там живеят странни хора наречени калашаи. Странен и доста различен от индустриален е техният фенотип: европейски черти на лицето, светли коси, сини и зелени очи. Изповядват политеизъм (езичество) и са нещо като религиозен оазис сред заобикалящите ги мюсюлмани. Това е главната причина, вследствие на постоянни репресии. От 100 000, през 1900 г., остават само 6000 калашаи през 2006 г. Отглеждат лози, орехи, жито, черници. Празниците им са за сеитба, за добър урожай, за мека зима. Жените им винаги са облекчени в пъстри колоритни дрехи като за сватба и дори работят с

да ми се жалва, че отношението към ОМО „Илинген“ било лошо и властите не им давали да заявяват, че в Пиринския край живеят македонци, които говорят македонски език. Токущо обаче, местните активисти

Михаил Герджиков

за обединението на всички български земи, подпалвайки фитила на разпадащата се османска империя.

Спомням си как моят дядо Мингьо, вече след 9 септември 1944 г., си пиеше кафето заедно с Михаил Герджиков на Львовия мост. Единият комита от Илинденското, другият водач на Преображенското въстание! Те имаха собствено мнение по „македонския въпрос“, различно от това на българските комунисти. Но ако те бяха чули претенциите на днешните македонски политици, от устата им, сигурен съм, щяха да излязат доста думи, които не са за изписване на хартия. Защото Илинденско-Преображенското въстание е по-голямо дори от Априлското и всеки, който иска да го дели на две: българско и македонско, е просто негодник и явно се кръсти на чужд Господ.

На 3 май 1943 г., 40 години след гибелта на Гоце Делчев, Царство България поставя на лобното му място паметна плоча с надпис: „В памет на пагналите бойци в с. Баница на 4 май 1903 г. за обединението на Македония с майката-родина България и за вечен спомен на поколенията.“

Но дойде 10 ноември 1989

Форт Балтит, Каримабад, долина Хунза

тях. Няма забрадки, няма бурки. В косите си закичват мартеници, което ние смятаме за българска традиция.

Към историята на тези коси ризи, непонятно как устояли на историческите бури, проявяват интерес главно две държави: Гърция и Русия. Калашите са живели на границата между три империи, едната

от която е била руската. Руснаците твърдят, че в езика на калашите половината думи са от древния диалект на Вологда, т.е. че са мигрирали от север. Но самите калашаи нямат никаква историческа памет за Русия. А и руснаците по времето социализма нямаха път към Хиндукуш и Каракорум, за да я подновят.

Друг е въпросът с гърците. Те твърдят, че началото на калашите преди 24 века, са поставили войници от армията на Александър Велики. Има една малко наивна версия, че това са били двама войни, които се задомили с две местни девойки, останали в долината на Читрал, и дали началото на тази интересна популация. Днешните гърци, които практикуват стари „византийски номера“ на съседите си, отдавна са решили да използват темата за калашите като тяхно историческо наследство. Те са построили училище, болница, подобрали са пътя и са прокарали ток в селата. Казват че дават стипендии на младежи, за да учат в Гърция. Изобщо, твърдо са решили да поддържат мита за връзката на калашите с Александър Македонски.

Но ето че при разпадането на СССР и Съюзна република Югославия, се пръкна нова независима държава - Македония. Изведнъж се оказа, че великият пълководец Александър Македонски има за наследници и Гърция, и Северна Македония. Родното място на Александър, Пела, както и териториалното ядро на Древна Македония, се оказа в пределите на днешна

ЕНЦИКЛОПЕДИЕН МАКЕДОНИЗЪМ

От стр. 3

Преиначаването на истината за т.нар. „македонски език“ и дори твърдение, че „првото стандартизирано бугарско писмо и при тоа за основа на „бугарският јазик“ го отбрал е диалектот от Источна Македонија“ (т. 2, с. 890). 6/. Неправилно или извадено от контекста цитиране, за да бъде определен някой за македонец или да се обоснове определена македонска идея и/или позиция. Типичен пример с неправилно цитиране с казаното от Н. Вапцаров в София (1938 г.): „Ние сме македонци“, но това е в географския аспект (ние сме от област Македония), а не в етническият и политическият и политическият смисъл. 7/. Премълчаването на факти, процеси, имена и събития като пропускането на „българоубиец“ за Василий II, пропускането за поп Богомил, че е българин, за Самуил, че е българин и т.н.

За македонска българофобия говорим неравноното осветляване в македонската енциклопедия на различни периоди през първата половина на ХХ век. Има статия (т. 1, с. 217-218) за „Бугарска окупация во Македонија (1912-1913; 1815-1918; 1941-1944).“ Прави впечателение, че освобождението на Вардарска Македония от османска власт е наречено „българска

окупация“. Но няма за Сръбска окупация в Македония (1912-1918 г. и 1918-1941 г.), за гръцка окупация на Егейска Македония, италианска окупация на Западна Македония (1941-1943 г.). А какъв е характерът на присъствието на българските войски във Вардарска Македония? Коя държава са окупирали българите? България не е воювала с Вардарска Македония. Може ли „окупатори“ да бъдат посрещани с цветя, радост и веселие? В Македонската енциклопедия се премълчават това тържественото посрещане от местните жители на българските войски във Вардарска Македония през 1941 г. Окупатори не използват лица от местното население да служат в армията, полицията, съда и администрацията. Чували ли сте някъде в света окупатор да изплаща задължения на окупирания към други (трети) страни? Българофобията личи и от игнорирането от съвременните македонисти от Република Северна Македония и в миналото, и сега, има български. При преброяванията на населението в Република Македония (сега Северна Македония) няма графа за самоопределяне „българин“, няма българско малцинство.

Македонизмът се развива, утвърждава и провежда и

Рисунка Анатолий СТАНКУЛОВ

до наши дни под активното сръбско участие, продължение на линията на Начертанието на Гарашанин и идеите на Ст. Новаковић, но с други изпълнители. Голяма част от по-възрастната македонска интелгенция и политици, са завършили образование и специализирали, работили в Белград и са под влиянието на сръбине „българин“, прави впечатление на македонизъм. В Република Северна Македония, през последните 75 години, на власт е ма-

кедонизма. Поне три поколения от Вардарска Македония са възпитавани в негов дух, те нямат спомен за своите прадеди, не познават своята истинска история. Повечето от тях са надъхнати антибългаристи. Сред значима част от младото поколение в Македония има формирана, под влияние на политиците и сърбоманската научна, преподавателска и журналистическа гилдия, ом-

раза към българите.

Жителите на Република Северна Македония имат право на свое самоопределение като народ и като нация, на свой език, макар и изграден на основата на българския език. И никой не им го отнема това право. Но те нямат право да присвояват историческата истинна, да присвояват българската история, език и култура, българските видни личности.

ЛУНО, ЛУНО, ЗЕМЬО МАКЕДОНСКА!...

От стр. 5

Гърците, естествено, не можеха да се примирят. „Това е провокация, – казваха те. – Антична Македония е част от гръцката културна традиция.“ Неохотно македонците се принудиха да прекръстят летището, а на паметника на Александър да дадат неутралното име „Воин на кон“. Но решиха да не останат по-назад от гърците и да намерят и свои потомци на Александър Велики в днешен Пакистан, по пътя на армията му за завоюване на Индия.

Една река разделя двете най-високи планински вериги: Хималаите и Каракорум. Това е „лв-ската“ река Инд. Срещу течението ѝ е прокарано Каракорумското шосе. На разделя между двете планини великата река завива на изток, а от запад, в нея се влива р. Гилгит, която дава името на цялата област. От

Момичета от долината Хунза

север пък в нея се влива р. Хунза, чието име носят хората населяващи долината ѝ – хунзи.

За хунзите има много митове. Че не боледуват от сърце, защото ядат кайсии; че са столетници; че са участвали в ограбване на керваните по пътя на коприната; че са искали да се присъединят към Руската империя (Севдар Али, в 1891 г.). Нашите съседи от Македония решиха да добавят още един мит. Гърците бяха „заели“ калашите в Читрал, но хунзите бяха свободни и сравнително лесно достъпни по едно от чудесата на света – шестото към Китай, минаващо през долина-

та им към високия 4700 метра превал Кунджераб пас (Кървавия проход).

Това и направиха. През 2008 г. те поканиха „принци“ на хунзите Ганзафар Али Кан и съпругата му в Скопие и им устрои тържествено посрещане като на държавен глава, на което присъстваха премиерът Груевски, главата на македонската църква архиепископ Стефан и кмета Трифун Костовски. Обявиха на всеслушание, че са открили корените на македонския народ в долината на Хунза и даже помолвиха Ганзафар Али Кан да обяви на всички македонци колко силно е развълнуван от факта, че е попаднал в прародината си.

Така нашите братя от Скопие, по претенции, се изравниха с гърците.

Не зная кога македонците са посещавали хунзите в Северен Пакистан, но ние, българите, про-

пътя им за Балх в Афганистан, бел.авт.). Изпечени, простодушни лица, сякаш излезли от описанията на Йовков и Елин Пелин, на главите с униформени навити вълнени шапки. На 2500 метра височина, сред каменната пустиня, те отлеждат кайсии и асми. Последното, за страна със сух климат, си е направо чудо. От гроздето те, разбира се, правят вино, но вероятно, за да не гразнят правоверните, го наричат „himsa water“. Те са вечно усмихнати и готови и за шега, и за услуга. Не на кайсиите, съфреници калий, а според мен, на ведрия им нрав, се дължи прочутото им дълголетие. Съберат ли се двама, трима души да чакат превоз, изваждат от вътрешния джоб: „Не се сърди човече“ и започват сериозна игра. Гозбите им са съвсем нашенски – вкусни картофени ях-

ни с месо. Селцата им са оазиси, които се оградяват от хоризонталните канали, по които тече вода от ледниците. Под каналите е животът, над тях, е каменната пустиня. На шосетата имат табели с надпис „Ние сме последователи на Ага Хан“. Някои от хунзите носят в ръкавите на техните камизи (широки ризи до коленете) раззана пушка. Свободни, независими хора.

Когато американците нападнаха талибаните и бомбардира-

ха пещерите Тора Бора, 2000 доброволци от долините на реките Сват и Хунза, се занехиха да помагат на талибаните. Дали се завърнаха не е ясно. На няколко пъти американците бомбардираха сватби, в долината Свати изтрепаха доста сватбари, оправдавайки се, че са ги взели за терористи. Това им е навик, обичат с бомби да налагат демокрация. Дистанционно!

Сигурен съм, че ако Людмила Живкова беше останала жива, щяхме да я кандрдисаме да направим една експедиция в долините на Хунза и Сват, за да поим останки от българското племе. Хунзите ни казваха, че по каменните стени в долината на р. Сват, имало барелефи на конници, които са подобни на нашия Магарски конник. Но ето че македонците прива-

тизираха хунзите и пародията им засега не е срещнала сериозната съпротива, освен убийствената ирония на проф. Божидар Димитров, светла му памет. Тъй като хунзите, за разлика от калашите, биват наричани от етнографите „келиши“, а на Балканите „келиш“ означава „изпаднал, за нищо не ставащ човек“, като разбра за унията на хунзите с македонците, историкът казал: „Нормално е келишите от Пакистан да се сдру-

Долината Хунза

жават с келишите от Скопие!“

Нищо чудно ако тази своеобразна пародия на братята ни в Северна Македония влезеше като историческа истина в техните учебници. Генетиката обаче разкри много от заблудените досега тайни. „Македонците“ са славяни, дошли на Балканите през 6-8 век от н.е., докато великият пълководец е живял 40 години през IV век пр.н.е., т.е., преди 24 века. Съвременният генетичен анализ с халогрупи показа доста убедително, че средиземноморските гени у хунзите са кът (само 2%) т.е., в тях няма нищо от древните македонци. Повече са гените на народи като шерпите, които са мигрирали от Североизточен Китай и са се установили в по-влажните и по-плодородни долини, затворени от най-високите планини на света: Хиндукуш, Каракорум и Хималаите.

Когато се изгражда нова самостоятелна държава е недопустимо да се краде от историята на съседите. Особено пък, ако съседът ти е собственият ти брат. Всичко зависи обаче дали политиките са фигури на „Долямата шахматна дъска“ или не. Това, което днес е официална политика на Скопие, Косово и Киев, е опит за историческа кражба с пренаписване на историята. По всичко изглежда, че „Залезът на Европа“ ще избилства с неверни твърдения (fakenews) и откровени лъжи, които ще водят до конфликти и до войни, заради държави-крадли.

Но във вемена, в които милиарди хора повярваха, че Човек е направил „гигантска крачка“ по Луната, защо пък нашите братя край Вардар, да не изкарат поне, че са кръвни роднини с... хунзите! Луно, луно, земьо, Македонска! Народът ни обаче е казал: „Брат, братя не храни, но тежко му, който го няма!“

ДО ЧЛЕНОВЕТЕ НА НАЦИОНАЛНО ДРУЖЕСТВО „ТРАДИЦИЯ“ И КОЛЕКТИВНИТЕ ЧЛЕНОВЕ

Скъпи приятели и единомишленици, уважаеми колежки и колеги, скъпи братя и сестри!

Днешния ден, 10 януари 2021 г., е особено радостен за нас, защото това е **рожденият ден на Национално дружество „Традиция“**. На този ден се навършват 30 години от неговото учредяване. Тридесет години е зряла възраст от живота на всеки човек, това е възраст,

додор Предов. Сега в Дружеството ни има 39 регионални клона, на територията на цялата страна, в градовете и селата, в състав от над 900 души, а с колективните ни членове от Патриотичен клуб „Възраждане“ в гр. Търговище и „Наследство Хисаря“ в гр. Хисаря, сме над 1500 човека. А това е сила, бойна единица, в защита на основната ни задача: закрила на всичко българско и родно.

през която ние, членовете на НД „Традиция“, израснахме по отношение на зрялост и мъдрост, станаме по-многобройни, научим се на търпение и дисциплина, на уважение към войнските традиции и символи, свързани с военната история на нашата Родина.

На 10 януари през далечната 1991 г., в творческата база на МВР на ул. „Лавеле“ № 30, в гр. София, група ентузиастични с различни професии, на различна възраст, с разнородно образование и с многообразен социален статус, се събрахме и учредихме клуб „Традиция“ – София. За моя чест и аз бях един от създателите на тогавашния клуб, който наброяваше само 50 души, но няколко години по-късно, той прерастваше в **Национално дружество „Традиция“**. От съоснователите на клуба и на Дружеството ни, в момента са моите другари: Алоп Казаян, Димитър Пенев, Огнян Маринов, Румен Стоянов и То-

Непрестанно се подобряват униформеното ни облекло, снаряжението и въоръжението. Израстване личната ни отговорност, разбирането ни за уважение, дисциплина и самодисциплина. Радостен факт е, че все повече млади хора се вливат в нашите редици и прегръщат идеите ни. За нас говорят и се отнасят с уважение към целите, които сме си поставили, хора и институции у нас и в чужбина, защото международната дейност на НД „Традиция“, е на завидна висота.

През тези 30 години проведохме и осъществихме огромен брой възстановки в страната и чужбина, проведохме открити уроци по родолюбие в училища, читалища и на други места, организирахме изложби на открито и закрито, участвахме в радио и телевизионни предавания на родолюбиви и исторически теми, свързани със славната българска история. Вземахме и активно участие в засе-

данията на Комисията по вътрешен ред и сигурност в Народното събрание на Република България, заявявахме своето мнение и позиция при приемането и последващата промяна на ЗОБВВПИ. Все по-уверено нараства броят и на детските и юношеските секции към Дружеството ни. Приеха ни в Съюза на Европейските военноисторически групи /UEWHG/, където нашата родолюбива дейност е на голяма почит и уважение. Почетният председател на НД „Традиция“, уважаемият от всички нас г-н Станчо Джумалиев, е вице-президент на СЕВИГ, което гово-

низации в центъра и по места.

Към днешна дата сме най-многочислената и уважавана родолюбива и патриотична организация в страната.

През изминалата 2020 г., всички ние преживяхме изпитанията на една изключително трудна, стресираща и тежка година, преминала под знака на коварната вирусна инфекция Covid-19. В борбата за физическото оцеляване на всеки член от Дружеството ни, не един живот си отиде без време. Отидоха си от нашите редици достойни и почетни хора, но мнозина от нас се пребориха с коварната болест и отно-

и пребъде, България.

Да ни е честит светлия юбилей! Да се разрастваме и развиваме! Да се учим един от друг на добро и да продължаваме да вършим дейността си в полза на рода български! Да запазим Дружеството за целите, за които то бе учредено! Да не посрамям примера и делото на неговите първопроходци!

В този тържествен и неповторим момент, от името на Управителния съвет на Дружеството и лично от мое име, като негов Председател, изказвам искрена признателност и благодарност на всички

ри за огромния авторитет на НД „Традиция“. Все повече се подобряват и израстват на ново, по-високо ниво и контактите, и взаимоотношенията ни с Министерството на отбраната, с МВР, с държавните и общинските структури и орга-

во заеха местата си в редиците на Дружество „Традиция“. В този тържествен ден нека да си спомним роднини, приятели и на всички, които обичате, на всички които ни помагат и ни подкрепят. Желая ви крехко здраве, щастие, късмет и още по-големи успехи в национално-отговорната ни и Родолюбива работа в НД „Традиция“.

Да бъде и да пребъде Родината ни Република България.

Да бъдеш член на Национално дружество „Традиция“ е висока чест, отговорност и родолюбива привилегия.

Бог да пази България и Национално дружество „Традиция“, за да бъде и пребъдем во веки! Амин!

Нека днешната тържествена годишнина да бъде повод за чувството на заслужена радост, на чест и гордост, заради борбата ни срещу забравата, срещу отчуждението от родовата памет, от традицията, от българския нрав на честта и кръвта. За да я има, за да бъде

Суважение,
Председател на НД „Традиция“
подп. о.з. Огнян Маринов
магистър по право
Секретар на НД „Традиция“:
Мариана Георгиева

НАКЪДЕ ОТИВАШ, ОТЕЧЕСТВО?

Игнат МИНКОВ

Продължение от бр. 2

Но това не е гостатъчно.

Необходимо е тази дейност да прерасне в системна работа за запознаване на другите страни с българската история, култура, език, литература, национални постижения. Ще припомним, че по време на Първата българска република (1946-1990 г.) държавата ни бе създадена специална институция „Център по българистика“, изграден съвместно от МВнР и БАН. Той целенасочено разпространяваше по света знания за България, организираше българистични прояви, разпространяваше българска литература, привличаше чужди учени да работят върху българска проблематика, създаваше приятели на България. Една такава възстановена институция, заедно с Агенцията за българите в чужбина, може да върши огромна работа и сред над двата милиона сънародници зад граница.

Дори с такива страни като Сърбия и Русия, от десетилетия активно ангажирани с „македонската кауза“, има какво да се направи. Вече знаем за становището на руския президент Путин, срещу лениновата концепция за изкуствено създаване на нови нации в руското културно-цивилизационно пространство. Това е добра основа да поискаме Русия да се откаже и от позициите си за съществуване в миналото на македонска нация и език за сметка на българските. (Но преди това трябва да нормализираме отношенията си с РФ!). Сърбия също изпита болката от разпада на сръбската общност, от загуба на сръбски територии. Дали, ако България подкрепи тежните на да обединение на нейното население днес, тя в отговор няма да се откаже, най-после, от вековните, поддържани и днес шовинистични позиции към македонските земи? Ето едно благодатно поприще пред българската дипломация. Разбира се, главно внимание трябва да е към държавите и управляващите институции на ЕС, към САЩ. Правителството ни трябва да ги убеди, че единствено българската

позиция към РСМ е меродавна, истински издържана в духа на европейските ценности; че бъдещето не може да се изгражда успешно, ако не се разчитат грозните наследства от тоталитарното минало, натрупани, впрочем, с активното участие и на водещи европейски държави. Че неизбежните промени в РСМ могат да станат по-безболезнено и успешно, ако населението и политическите власти там разберат, че и Европа очаква от тях неизбежната промяна.

За българската кауза трябва да се активизира и българската наука: наши учени да изнесат лекции, беседи, семинари по проблема в европейските страни да привлекат в нашите вузове студенти, дипломанти и учени от други страни за разработване при днешните условия на „македонска-

По време на традиционния Вевчански карнавал в Северна Македония бе изгорено българското знаме.

та проблематика“, за преодоляване на натрупаните през десетилетия недоразумения и фалшификации. Докато ще игнорираме и ще се примиряваме с факта, че Македония от десетилетия, а и днес, харчи огромни средства за „вербуване“ на чужденци в подкрепа на своите неверни тези? Че с такава цел активно работи сред българите от Македония, живеещи в чужбина, както и чрез своите дипломати. Видяхме резултатите от тази политика и днес, когато се оказва, че държавите от ЕС прекрасно познават позициите на РСМ по спора с България и ги подкрепят, но не и нашите! Много е важно да се направят сборници с преведени на световните езици изследвания на български учени, както и специално да се осъществят от институтиите на БАН написването на нови. (Опонентите ни от десетилетия правят това в солидни тиражи). Да не забравяме,

че повече от век, България не е спечелила нито една война. Победителите, нашите съседи, определяха общественото мнение. Техните становища се приемаха за меродавни, а не българските. Те организираха съюз и се договаряха помежду си срещу нас! В тяхна подкрепа бяха и великите сили – победители. С срещу България е създадено негативно обществено мнение, което трудно може да се преодолее. Този факт също трябва да се има предвид, когато търсим съюзници в подкрепа на нашата кауза. Трябва да признаем и осъзнаем още нещо. Загубите на България са следствие от грешки на нейните политики. Тава повече не бива да се допуска!

Трябва да си кажем и още нещо.

Неумението ни да наложим

позицията по спора ни с РСМ на политици от приятелски страни, като тези на Мадлин Олбрайт – САЩ, на Йоханес Хан и Михаел Рот – Германия и на кой ли още не! Крайно време е, в подкрепа на българската позиция, да се включат и българските медии! Сред тях и преди всички – националните, наместо да се държат „неутрално“, сякаш са над проблемите на страната си! Те и днес, не само че не подкрепят категорично държавната ни позиция, но в студията им продължават да се канят „експерти“, които все търсят грешки в България и нито дума не обелват за македонските, да не говорим да дадат достоен и аргументиран отпор на македонските нападки към България, които след българското veto буквално са прераснали в антибългарска истерия.

България най-после трябва да престане да мълчи.

И най-остро трябва да реагира на грубите, безцеремонни и недопустимо пренебрегващи българското достойнство

позицията по спора ни с РСМ на политици от приятелски страни, като тези на Мадлин Олбрайт – САЩ, на Йоханес Хан и Михаел Рот – Германия и на кой ли още не! Крайно време е, в подкрепа на българската позиция, да се включат и българските медии! Сред тях и преди всички – националните, наместо да се държат „неутрално“, сякаш са над проблемите на страната си! Те и днес, не само че не подкрепят категорично държавната ни позиция, но в студията им продължават да се канят „експерти“, които все търсят грешки в България и нито дума не обелват за македонските, да не говорим да дадат достоен и аргументиран отпор на македонските нападки към България, които след българското veto буквално са прераснали в антибългарска истерия.

Какво се крие зад европейското несъгласие с българската позиция?

Българският народ и власти трябва да си дадат сметка, че

предлаганото от България решаване на спора с РСМ влиза в конфликт с утвърждаването в Европа парадигма на неолиберално изграждане на нейния социум. Това е главната причина от западната и северната част на континент а не просто да не приемат, а да атакуват българската позиция към РСМ с аргументите, че е старомодна, националистична, егоистична. Не случайно в началото на този текст посочих позициите, застъпени от авторитетния „Франкфуртер алемейне цайтунг“ – рупор на неолиберализма, утвърждаван от световния и европейски финансов капитал. Най-директно и безцеремонно те бяха формулирани още през 2013 г. от Херман Ван Ромпой, първият постоянен председател на СЕ: да се пресомислят географските и демографските параметри на ЕС, така че „старомодната родина със самобитността на народа“ да отидат на бунището на историята! Замисълът е повече от прозрачен: човешката личност да бъде сведена до индивид – консуматор, хедонист, потребител на блага веднага, тук и сега, в ЕС, свободен от „тежестта“ на минало, традиции, общности и социални ангажименти; не приемаш обвързващите връзки на хетерогенното семейство и брака между мъжа и жената; без ангажименти към бъдещето.

България, (както и други средноевропейски страни), отхвърлила Истанбулската конвенция и „социалните форми на брака“, и поставила в основата на своите претенции към РСМ, разбиранята си за национална общност, национална култура, историческо наследство, национална чест и достойнство, етнично землище и т.н., влизащи в пряко противоречие с неолибералните и мултикултурни концепции на европейска върхушка, нямаме как да избегне тази съпротива. Привличам вниманието към тази предпоставка на „европейската“ позиция, защото тя е един от най-обезпокоителните фактори, тласкащи народите от стария континент към саморазпад, общностно и личностно духовно обезличаване. Защото докато другите утвърждаващи се глобализационни субекти на света през XXI в. (РФ, Китай, Япония, Турция, ЮАР, Бразилия и др.), всъщност се стремят да укрепят своите общности – демиурзи на глобализационната им орга-

Петко ПЕТКОВ

Докато учените вирусолози откриват нови и нови, неизвестни доскоро симптоми на заразяването с „оригиналния“ COVID-19, той мутира и неговите мутанти преминаха от Великобритания, през Франция, Германия и САЩ, достигайки Турция, Нигерия и ЮАР. На прага на „масовото“ ваксиниране, предпоставано от имунизацията на най-рисковите групи от населението в над 50 страни по света, човечеството продължава да си задава въпроси. Например, какъв е смисълът от имунизацията с „революционните“ ваксини на Pfizer&BioNTech/Moderna, създадени за няколко месеца на базата на технологията с RНК? За разлика от руските и китайските ваксини, които използват обезилени коронавируси. Кои от наличните в момента ваксини са по-ефикасни и по-безопасни за употреба, без непременно да бъдат и по-скъпи? Сигурни ли са създателите и производителите на „нуждейните“ ваксини, че те ще повлияят на новите разновидности на „китайския“ коронавирус, или просто искат да приберат парите на все по-малко платежоспособните

КАТО ДОМАТИ С ГМО!

„Търговецът не го пита за вярата, а за цената.“ (Бертолд Брехт, „Майка Кураж и нейните деца“)

държави?

Съмненията в американските ваксини се пораждат както от ускореното им разработване, тестване, одобрение и производство, така и от настояването на фирмите производителки да не носят отговорност за евентуални негативни въздействия върху здравето на „доброволно“ ваксинираните. В някои страни, въпреки доброволния характер на имунизацията, имунизирани биват принуждавани да подписват „информирано съгласие“, с което снемат отговорността от производителите и доставчиците на ваксините. Благодарение на това, последните няма да изплатят дори компенсация за щетите, причинени от техните продукти. Ерго,

отговорността ще понесат самите пациенти, или лечебните учреждения и медиците, извършили Ваксинирането.

А, ако съдим по това как 8 служители в един старчески дом в германския град Шралзунд, провинция Мекленбург, получила наведнъж пет пъти по-голяма доза от ваксината на Pfizer, никой не е застрахован от подобни грешки. У нас двете американски ваксини се доставят във флакони от по 5 и съответно 10 дози. Разликата е само в цената и в това, че ваксината на Moderna идва готова за употреба, докато

тази на Pfizer трябва да се размразява и разрежда. До края на януари ще пристигнат 70 000 дози от ваксината на Pfizer, а до края на февруари трябва да получим и 10 000 дози от ваксината на Moderna. Един Господ знае как общопрактикуващите лекари и фелдшерите ще мерят всяка доза, преди да я поставят на мераклите за ваксиниране? И то, без да знаят дали флаконите не са били „разредени“ предварително от доставчиците или

аптекарите. Неотдавна един аптекар в САЩ, Стивън Бранденбург, призна, че е повредил 500 дози ваксина, за да саботира имунизацията с ваксината на Pfizer. Понеже не вървал в нейната надеждност. Да не говорим за проявилите се негативни алергични реакции у някои ваксинирани, включително у нас, или за лекарката от Мексико, която влезе в реанимацията след като й поставиха ваксина. Само тези факти са достатъчни, за да се установи всякакви „доброволно“ ваксиниране с нещо, което е непознато и може би по-опасно

от самия коронавирус. Ако хората откажат да се ваксинират, вече произведените и предплатени ваксини

ще бъдат изхвърлени на боклука като медицински отпадъци.

И без това те няма да стигнат за цялото 8-милиардно население на света. Но, тъй като и за произведените досега ваксинни дози няма много желаещи, хората ще бъдат заставени да се имунизират чрез „группи“ средства.

На стр. 10

НАКЪДЕ ОТИВАШ, ОТЕЧЕСТВО?

низираност, Европа, върви в обратната посока – към обезличаване на своите нации, на техните култури, цивилизационни постижения, принципи и норми, които единствено могат да дадат сплотеност и солидност на изграждащата се общност на ЕС! Затова българският народ, българските политици трябва ясно да осъзнават дълбоката основателност на своята позиция към РСМ, че тя не е израз на егоистичен национализъм, както се опитват да ни вътвърди, а принцип, който трябва да се утвърди и за европейската общност, култура и цивилизация. Защото ЕС не е хан, където всеки дошъл може да прави каквото си иска, а дом на европейските народи, в който царуват европейски норми и порядки, приемани и от гостите му и, които единстве-

но могат да ги обединят и сплотят в общност, способна да направи от ЕС мощен самостоятелен глобализационен фактор в света на XXI век.

Разбира се, България не трябва да ограничава активността си само към РСМ, а да разгръща дейност и в другите западнобалкански страни – Черна Гора, Албания, Босна и Херцеговина. Един от най-наболелите за решаване проблеми член на мощната международна организация „Ислямска конференция“. Ако иска да стане държава от ЕС тя трябва да прекрати това членство и да пресече активното налагане на крайните форми на исляма сред албанците, включително и в Македония. Особено обезпокои-

телно е налагането на салафитски форми на исляма в Босна и Херцеговина, в районите на Чачак – Сърбия, в Черна гора и Косово. Но това предполага и активна позиция за недопускане на ислямски иредентизъм и в България.

Би могло още да се пише какво и как да се направи. Но главното е, правителството ни да вникне в цялата сложност на проблемите, които има да решава. Защото, открито ще изкаже притеснението си: то още не е осъзнало, както неотомността на назрялата в РСМ трансформация, важността на произтичащите от това пред него проблеми, така и големите трудности, които трябва да преодолее при решаването им. Както и дългът си да го стори!

Защото за България и българите изчистването на фалшивите деформирани наславания върху историческото ни наследство в Македония, има най-съществени основания.

Трябва да ни е пределно ясно, че днес България не може да се нареди достойно между европейските народи в новата единна общност на ЕС, ако не отстои истината за своя език, култура и историческо наследство. Те трябва да заемат полагащото им се заслужено място в общата история, култура и цивилизационни постижения на Европа. Тази защита има най-пряко отношение и към вътрешнонационалното ни състояние. Една от причините за дълбоката ни национален срив днес, за отслабване на обединяващите ни сили, за безпощадното вътрешно-

политическо противопоставяне е принизиването на националното, в това число и negliжиране на историческото ни наследство, примирението то да бъде ограбено, неумението и липсата на решителност да защитим позициите си, съгласието да се откажем от него заради наложено ни от господстващи сили конюнктурно поведение.

Намираме се в решаващ час! В него или ще отстоим достойнството си на заслужаващ съществуването си европейски народ с многовековна история и култура, или примирено ще продължим да се сриваме и изчезваме в невъзможността си да се утвърдим, като отказала се от бъдеще, разпаднаща се общност.

Такъв е за България залогът!

За да не се похаби материалът и да обединят фармацевтичните компании и ново възникналите чрез ваксините милиардери. Например, като забранят на гражданите да се качват на самолети или да пътуват с масовия транспорт, ако не са ваксинирани. И ако не представят удостоверение, че са били имунизирани. Подобно законодателство вече се подготвя във Франция, а други държави имат намерение да изискват документи за ваксиниране от всички, които искат да влязат в страната им. Но, имайки предвид ограничените производствени възможности на фармацевтичните гиганти, по-голямата част от хората на нашата Земя дълго време ще ходят неваксинирани и изключени от обmena на хора, стоки и капитали. Това някои наричат „ваксинационен апартейд“. Понеже нашите управници умират да са първи дори в черните класации на ЕС и света, не е изключено да използват и процеса на имунизация срещу коронавируса за ограничаване на основните права и свободи на гражданите. Например свободата на пътуване, правото на сдружаване и сбиране, правото да протестираш и да участваш в изборите. В момента ГЕРБ и ОП се чудят как да намалят избирателната активност по време на предстоящите парламентарни и президентски избори, така че да си осигурят служебна победа, катерейки се по гърба на твърдите ядра от партийни членове, чиновници и симпатизанти. Борисов, който имаше чудесната възможност да отиде на предсрочни избори през миналото лято, в момента обвинява президента Радев, че чрез консултациите с различни организации и експерти, искал да отложи изборите на 28 март. А кой загуби времето на България, опитвайки се да пробута едно недонесено, наречено проект за Конституция и лансирането на фалшивката за свикване на Велико Народно събрание? Кой проваля на практика машинното гласуване, оставяйки на ЦИК да преговаря за вноса на машини за гласуване. Два месеца преди парламентарните избори на 28 март, машините са още мираж. Още по-голяма е неизвестността около провеждането на гласуване в условията на пандемия и карантинна. Провалът на гласуването е просто нарисован, но съвсем не е случаен, както и този на машинният вот. Защото последната анкета на „Алфа Рискс“ показва, че докато 46% от анкетираните смятат, че президентът Радев се справя добре, едва 24% казват същото за премиера Борисов. Още повече, че неговото поведение удивител-

КАТО ДОМАТИ С ГМО!

но напомня на заинатяването на Тръмп да не признае резултатите от президентските избори в САЩ. Остава само и Борисов да призове симпатизантите на ГЕРБ да атакуват сградата на парламента, ако види, че губи властта. Дотогава обаче той ще спекулира с „успешното“ управление на кризата с коронавируса, приватизирайки дори започналото ваксиниране на „материала“ с американските ваксини. В това упражнение ще му пригласят „политически коректните“ медии и техните „мисирки“, придворните социолози, политолози, социални психолози, социални антрополози и прочие шарлатани. Поради което истината за ваксините ще научаваме от чуждите медии. А някои производители на ваксини, като Pfizer, имат богати криминални досиета. Тази компания е била неведнъж осъждана и принудена да плаща милиони долари компенсации на пострадалите от нейните лекарства в Нигерия и Турция. Осъдена е била дори от Министерството на правосъдието на САЩ, понеже продавала лекарства, одобрени за едни заболявания, на пациенти, болни от съвсем други. И, за да се измъкне от правосъдието, приела да плати обезщетение в размер на над 2,5 милиарда долара. В дебелото й досие фигурират и обвиненията за раздавани подкупи в Европа. Ето защо Йозай Шендир публикува коментар във вестник „Милиет“ (30.12.2020), озаглавен: „Не на ваксината, на Pfizer не вярваме!“

Когато ли ще научим срещу какви подкупи фирмата е действала одобрение за своята ваксина от страна на Европейската агенция по храните и лекарствата и Европейската комсия? Във всеки случай, в Европа има експерти, които съвсем не споделят телешкия възторг и задоволството от хода на ваксинирането на нашия премиер и неговия т.нар. Национален оперативен щаб (НОЩ). Например в разгара на споровете относно ваксините, разразили се преди известно време в Италия, д-р Стефано Монтанари е казал: „Припяванията за ваксина срещу коронавируса са пълна глобална фалшификация. Срещу бързо мутацията и необразуващ антигелена коронавирус, ваксината няма да послужи за нищо. Представете си един шивач да казва, че костюмът, който е ушил за клиента с височина 190 см., ще стане и за човек с височина 150 см.. Или ти пък, че дреша, предназначена за 160 килограма човек, ще подхожда и на 60 килограма.“

Немислимо е ваксини, произведени в различни страни от различни фармацевтични фирми да са еднакви. Наше право е да искаме списък на използваните в тези ваксини микроорганизми и допълнителни материали. Както и да искаме образци от тези ваксини, за да могат да бъдат анализирани в независими лаборатории. Всъщност достатъчно доказателство за отхвърлянето на тези ваксини

е документът за гражданска и наказателна неприкосновеност, какъвто застават да подгине ваксиниращият се. За да не бъдат завеждани дела срещу фармацевтичните фирми и цялата отговорност за здравни проблеми, които могат да възникнат след имунизацията, да поеме ваксиниращият се. За да може да бъде зашитен принуденият да се ваксинира граждан, италиански адвокат изготвиха отделен документ, с който отговорността за страничните ефекти на ваксините се прехвърля на здравното учреждение, доктора и медицинския персонал, извършили ваксинирането. Ако докторът и ръководителите на здравното учреждение подпишат този документ, принуденият да се ваксинира гражданин се имунизира. В противен случай има правото да откаже ваксината.“

Ако в епохата на Майка Кураж са питали търговеца само за цената, в епохата на COVID-19, на ваксините и лекарствата срещу него и неговите мутации, хората би трябвало да се интересуват и от начина и материалите, с които са направени оръжията за борба с пандемията. Не е логично, когато купуваме дори обикновена кафеарка да искаме гаранция, а ваксини да пазаруваме като котка в чувал. И вместо гаранция, да ни пробутват да подпишем документ за „информирано съгласие“ под предлог, че ваксинирането е доброволно. Така

поемаме чужда вина, което може да ни струва здравето и дори живота. Щом Турция, която не е членка на ЕС, е успяла да за-

стави Pfizer да приеме изплащането на обезщетения за евентуални здравни щети от тяхната ваксина, макар и с условието обезщетението да не превъзхожда сумата, платена за ваксината, значи преговарящите от страна на ЕС и в частност България, са проспали тази възможност. Тогава за какво НС гласува мандат на правителството да преговаря с фирмите производителки на ваксини? Да не би и нашите преговарящи да са били „мотивирани“ с рушвети да замълчат по въпроса за компенсациите при негативни последици от ваксинирането? Иначе от вертолета, с който премиерът Борисов облята „грандиозните“ си строежи, може да изглежда, че борбата с пандемията на коронавируса е успешна. Въпреки, че със своите над 8100 починали от вируса (към 10.01.2021), 7-милионна България отдавна е изпреварила Китай с неговите 1,4 милиарда жители. „Докторът на науките“ Бойко Борисов, размахваш най-во и надясно милионите, които е платил за ваксини с нашите, а не със свои пари, трябва да обясни как при липсата на общоприето лекарство срещу коронавируса, броят на излекуваните превъзхожда в пъти този на ново заразените? Или как преди да са се ваксинирали 15 000 души, броят на починалите от коронавируса влезе в „нормалните“ граници от 50-60 човека на денонощие. А потенциалните пациенти на които ваксините са предназначени, да не вярват на всички казано за ваксините, докажат първите мъже в държавата си „накат рега“, вместо да са едни от първите доброволци. В Англия ваксинираха престарялата си кралица Елизабет и от начина и материалите, с които са направени оръжията за борба с пандемията. Не е логично, когато купуваме дори обикновена кафеарка да искаме гаранция, а ваксини да пазаруваме като котка в чувал. И вместо гаранция, да ни пробутват да подпишем документ за „информирано съгласие“ под предлог, че ваксинирането е доброволно. Така

поемаме чужда вина, което може да ни струва здравето и дори живота. Щом Турция, която не е членка на ЕС, е успяла да за-

В своята монография акад. Бабурин последователно слага акцент върху тезата, че славянският свят може да се превърне в първостепенна стабилизираща сила в Обединена Европа. Той аргументира тази своя теза, със същността на славянската духовност, която резюмира в себе си идеята за свобода и обединение на човечеството, като сигурна възможност за отстояване обща цивилизационен код на националната и европейската идентичност. Славянското единение, убеден е авторът, тепърва предстои да се утвърди като гравидна и обединителна сила на свободна и обединена Европа.

Особено навременна е мисълта, че претенията за присъединяване на т.нар. „нецивилизовани народи“ към западната култура се изгражда върху презумпцията, че цивилизацията е висше благо, в името на което трябва да се жертват националните особености. Същността на тази култура, разкрита още от Трубецкой, се състои в: ненаситна алчност, която е заложена в природата на романо-германците, в егоцентризм, пронизващ цялата западна култура. Но това е основата на космополитизма и на шовинизма.

Така по естествен начин се стига и до идеята за специфичната роля на Русия в новото геополитическо пространство, наречено Евразия. С. Н. Бабурин убедително отстоява тезата, че еврайството, както и славянската духовност са нравствено-политическо движение, създадено от руски интелектуалци, но никога не е било широко прокламирано движение и официална политика на руската държава. Това обаче става възможно с реформата на конституцията през 2020 г. Изключителната важност на реформата на Конституцията през 2020 г., следователно се състои в това, че руският конституционализъм се връща върху релсите на своя национален маршрут. Във връзка с това, важно е заключението на автора, че без успешното преодоляване

ЗА НРАВСТВЕНАТА ДЪРЖАВА – ОТГОВОРНО И НАВРЕМЕННО

на настъпилия хаос и обръкване през 1991 г. и нарушаване на всички действащи в СССР закони, не би било възможно по-нататъшното успешно продължение на интеграционния конституционализъм в условията на постсъветското пространство (с.211).

С дълбоко познание на историята и основните идеи, свързани с изследваната проблематика, авторът разглежда аксиологическите, епистемологическите,

както и духовно – идеологическите аспекти на формулата за нравствената държава, чийто трайни признаци се формират в съвместните героични подвизи на светските народи във великата победа над фашизма, която отбелязва края на Втората световна война през 1945 г. Все пак минават десетилетия, през които идеята за нравствената държава придобива характер на научен проблем и незаобиколима практическа необходимост, което теоретическо осветляване занимава академик С. Н. Бабурин от дълго време. Изключително важна ценност представлява убедително защитената теза на авто-

ра, че добродетелността на държавата като вътрешно присъщо нейно качество сама по себе си превръща държавата в гарант на добродетелността като универсална ценност. Това е механизъм за хармоничното съчетаване на духа на революцията с революцията на духа, с отсъствието, на което, мисля, трябва да се обясни сривът на могъщата по своята историческа мисия социалистическа система. Специално внимание заслужава „справедлива, социална и правова държава“ (с. 512). И особено важно е да се подчертае: руският избор е „единна нация като съюз на братските народи“. Висока методологическа стойност има заключението на автора, че „руската нация никога не е била моноетнична“, че тази историческа истина е отразена и в „Декларацията на XVIII Световен Руски Народен Събор през 2014 г., в която се подчертава, че руският народ изконно е имал сложен генетически

През 2017 г. Сергей Бабурин (вдясно) участва в Четвъртата научна конференция "Славянската духовност и национална идентичност" в София.

жата тезата на автора, че ценностите на православното християнство и тези на славянската духовност представляват устойчива основа на нравствената държава, носейки в себе си гаранцията за братската взаимност между славянските народи. Това застава автора на разглежданата тук книга, да изследва специфичните общи ценностни характеристики на православното християнство и славянската духовност като общ културен код. За правилното решаване на този проблем изтъкнатият учен и общественик отдели специално внимание на „руския избор“. По негово мнение, „руският избор“ представля-

ва част от славянския, фино-угорски, скандинавски, балтийски, ирански и тюркски племена. И това генетическо богатство никога не е претявлявало заплаха за националното единство на руския народ“ (с.513).

Поради особената актуалност на идеята за нравствената (добродетелна) държава, чийто основни принципи и ценности са провъзгласени в новата Конституционна реформа в Руската Федерация, нейната успешна реализация се нуждае от общите усилия на всички политически фактори и от всеки гражданин на Федераци-

ята, като същностно творение на модерния руски конституционален разум. Този труд на С. Н. Бабурин би следвало да бъде достояние на все повече специалисти, политици и обикновени хора, за да се превърнат високите нравствени ценности на добродетелната държава в устойчиво хуманистично ядро на светогледа и нравствената философия на поколенията. Осъществявайки успешно тази историческа задача, Руската федерация може да се превърне в глобален положителен пример, както се е случвало неведнъж в световната история, чрез утвърждаване на устойчивото развитие като трайна основа на своето социално-икономическо, духовно-идеологическо, морално-политическо и цивилизационно развитие.

Мисля, че това е и посланието на акад. С. Н. Бабурин в цялото му творческо развитие и активна обществено-политическа реализация.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Мария БЕЛОВЕ
Проф. д-р.иак.иак. СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р икт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тимяба" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машиннописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 15.01. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ЗА НРАВСТВЕНАТА ДЪРЖАВА – ОТГОВОРНО И НАВРЕМЕННО

Антология

ЗОРА

Акад. проф. дфн
Орлин ЗАГОРОВ

Академичният труд „Нравствената държава. Руският възглед относно ценността на конституционализма“ („Нравственното государство. Русский взгляд на ценности конституционализма“, Изд. „Норма“, М., 2020), е едно от ценните творения на видния руски учен акад. проф. Сергей Н. Бабурин. Високото значение на този негов нов научен труд, утвърден за печат от Институт за държавство и право на Руската академия на науките, Център за интеграционни и цивилизационни изследвания, Омският държавен университет им. Ф. М. Достоевски, Юридическият факултет, несъмнено представлява интерес освен за специалисти от областта на теоретичното и практическото право, но и за преподаватели в университетите и за висшето управленско тяло, а и за студенти по право и политикономия, политология и социология. Независимо от големия си обем (535 страници) в своята цялост книгата представлява дълбоко научно монографично изследване, посветено на проблем, който в съвременната наука по-скоро е споменат най-вече като исторически феномен, от порядъка на най-смелите утопии. Изследвайки съвременните аспекти на нравствените и интеграционните функции на държавата и духа на законите, авторът всъщност обосновава тезата си, че философията на държавата съдържа в себе си цивилизационната парадигма на управленския процес. Същото той прави и в редица свои трудове като „Страж нации“, „Руският път: Становление на руската геополитика кануна XXI века“, „Российская реинтеграция: социално-економически и политико-правови проблеми“, „Новая русская империя“ и др.

Внимателното запознаване с най-новото изследване на С. Н. Бабурин може да убеди читателя, че авторът търси исторически ракурс към темата за нрав-

ствената държава или добродетелното управление, възнуващи човечеството още през дълбоката древност, в контекста на съвременната цивилизационна парадигма, осъществена в новата конституционна реформа на Руската федерация. Преди всичко Бабурин се възнува от учението на Конфуций, от древноиндийският трактат „Артхашастра“ (Наука за политиката) като важен източник на сведения за обществените отношения, икономиката, политическите институции в древна Индия, от „Идеалната държава“ на Платон – първият европейски мислител, създал относително цялостна политическа философия, който оказва значително влияние върху почти всички ос-

новни политически доктрини, от „Добродетелният град“ на Фараби и т.н. Целта на съвременния учен С. Н. Бабурин не е да изследва поотделно посочените изключително дръзки социално-политически визии, а да стигне до отговора на въпроса: **Защо те все пак остават не реализирани до наши дни?** И

Сергей Бабурин като депутат в Държавната Дума.

той намира отговора в крайния политически прагматизъм на Николо ди Бернардо Макиавели. След XVII век, когато капитализмът навлиза в нова фаза на развитие, в условията на която буржоазията е изживяла „мединия си месец“ и се придържа не-

отклонно към съветите на Николо Макиавели, с което се поставя началото на нова тоталитарна философия и идеология на държавата като институт.

Специален интерес представлява задълбочено изучената от автора ислямска революция в Иран от 1979 г. и последиците от нея за самия Иран и за целия ислямски свят. С. Н. Бабурин е убеден в съдбоносното значение на Великата Иранска революция като успешен опит за възвръщане на съвременния свят в руслото на духовно-ценностната и конституционно-правната ориентация. Впечатляващо е защитена от него тезата, че „революционното възвръщане на религиозните духовни ценности в реалната политика

Акад. проф. Сергей Н. Бабурин

е важно не само за мюсюлманите, то е значимо и за немюсюлманските народи“ (с.105). Тук естествено е важно да се отбележи, че в ислямския свят, в т.ч. и в Иран, съжителстват две противоположни държавно-идеологически течения в лоното на исляма, известни като сунизъм (традиционният ислям) и ши-

зъм със значителни различия в своите концептуални и обредни ценности.

Безспорен авторски принос представлява задълбочената интерпретация на връзката

Иван ВАЗОВ

БЪЛГАРИЯ ЩЕ НИ ПРЕЗРЕ!

*На три морета разпростряна,
земи нашир-надлъж покрила,
погълнала докрай Балкана,
белей родината ни мила.*

*Но идат времена ужасни!
Горко на нашите правнуци!
В земята ни така прекрасна
ще плъзнат турци и айдуци.*

*Не вярвайте, че са се спрели,
че отгървали сме се век.
Араби, турци, с чалми бели
ще ни поробят пак след век.*

*Народе, де си се запътил?
Защо забрави тоз завет?
Защо отворил си им пътя
да те прегазят без ответ?*

*Аз тук сега ви завеждавам!
Бранете нашата земя.
Не с китка мека, а със сабя.
Вий спрете страшната вълна!*

*Ще бъдат в гроба моите кости.
Но ще ви гледам из небе.
Не пускайте ислямски гости.
България ще ви презре!*

04.1916 г.

между хуманизма в различните негови превъплъщения като светоглед, нравствена философия, правна норма и

държавата или възхвалява на абсолютната свобода – анархизма. В този контекст С. Н. Бабурин критично се отнася към практиката на членове на Съвета на Европа да се намесват грубо във вътрешните работи на държавите, членуващи в ЕС. Типичен пример за това са натрапчивите опити, придружени с грубо нарушение на нравствените ценности на страните-членки на ЕС, са налагането на Истанбулската конвенция, Норвежката програма и други, прилагането на които представлява посегателство върху духовната идентичност и суверенитета на народите.

Голямо внимание авторът обръща на формирането на цивилизационните устои на руския конституционализъм, както и на влиянието на римското право върху руските конституционни трансформации. В този контекст в книгата специално внимание се отделя на разрушителните последици на държавния преврат в СССР през 1993 г.

На стр. 11